

PAPP ERZSÉBET

A felhők alatt

Mikor elhallgatok
Vadgalamb szólal meg a búzavirág selymében
Gurulnak csórén a kölesszavak
Senki idők patakzanak szét a felhők alól
Szemükben alázat és dac próbálják megérinteni egymást

– Egy kicsit szeretsz? ...

Én téged sokkal jobban ... –

Mikor elhallgatok
Kutak mélyéről zúg elő a szél
És körbetáncolják az itt felejtett szomorú esőcseppek
Vihar se lesz már

– Ne haragudj rám de ne írdal többet –

Mikor elhallgatok
Beszélgetnének velem a lámpaoszlopok az utcán
Nyár ugrál a szívemben ágról ágra
Arcomon ciróka-maróka az esti holdfény

– Ki vagy te? –

Mikor elhallgatok
Katicabogarak imája verődik vissza a házfalakról
Könnyes köpenyemet igazgatja a rét
Álomba ringat
Az éjszakába sosemvolt örömök simulnak
Vigyáznak rájuk zabolátlan láncok
Csukott szememben már csak a néma kérdés
Hogy látok-e még ...
Hogy látok-e még ...

Pohár fázik

Pohár fázik kezemben
Bokrok élén elestem
Lépek hajnali hintán
Dörömbölök kereszten
Értem zártad s kinyitnám
Vigyázz most egy kicsit rám...

Törött ujjam szamárfül
Árkok alján parázs ül
Este koppan írisz hajt
Sötét szirma ha rámgyül
Léptembe ha bilincs mart
simogass egy kicsit majd...

Pillantása szeretne!
Tengert nézne szememre!
Kéksége a síríg tép...
Alkony csókol kezembe
Szívverések viszik szét
Bocsáss meg egy kicsit még...

Pohár fázik kezemben
Vihar végét kerestem
Ködbe csalt az irigy nyár
Sárkány suhog felettem
Kicsit tinta kicsit nyál
vigyáz most egy kicsit rám

Szívverés status quo

Harmatos estén
futottam, elkéstem .-.-.---.
Nem szólnak az ágak
kabátujjam rángat -.-.-.-.

Vacog a virágom:
suttogom, kiáltom ---.-.
Megfojtó melegbe
azért is kemence --.-...--
A füvek letépnek
megfésülnek szépnek ---.---.
Térdig a mosolyba:
lefosztva komolyra ---.-----.
Szót vetek ki adta?
meghalok miatta ---
Mérgetek aratok:
életben maradok ---.---.-
Magamtól tépetten
mégiscsak én lettem -.-.---
Valaki valahol
valami zakatol-.-.-.-

Csőrében a dió

Tépett papírba csomagolt délelőtt didergett.
Jégbe zárt láva ropog a lábam alatt;
Álmomat taposom.
Fagy veregette éjjel a virágok hátát,
Szivárványok sarkába gömbölyödnek most.
Karcos a napfény –
Percek parányi pogácsák,
Kosárba gyűlnek, kihűlnek...
Kabátomon kopogtatnak a baglyok.
Fejükről rám hull a dér.
... Néma suhogás szakítja a hétköznapi csendet;
Nem szól most, nem sír, nem nevet,
Csak száll feketén a varjú.
Csőrében a dió – oltalom,
Mint az oltáriszentséget, úgy viszi az égen...

Boldog Özséb

– Nomen est omen –

Kék csillagon helyben járok.
Lábam szorítja egy árok,
Rámtaposnak a virágok,
Nekem a rigó is károg,
Na de mégis, mire várok?

Özséb mosolyog az égen,
Látja magát ember-régen,
Csak dolgozott, nagyon, szépen,
S most látom, hogy utolérjem,
E világból ki kell lépnem.

De a világ erős karám,
Jambusait dobálja rám,
Szítja a sok áldott csatám,
Élezi még baltám, kapám,
Özséb – így hívott az apám.

Sapientí sat

Ha ez a szél kisöpri a kertet,
Jaj, meglátjuk, ami nyáron termett.
Szár az inda ráfeküdt egy kőre,
Éhen veszünk, szomjan halunk tőle!
Ha ez a szél!

Ha ez a hó megmossa a lábunk,
Tűz mellett is fogvacogva járunk,
Vidor krampusz ránk emel egy pálcát:
– Járjátok el a fagyosok táncát!
Ha ez a hó!

Ha ez a jég rálehel az útra,
Elesünk, aztán elesünk újra,
Elfelejtjük, hogy kell továbbmenni,
S nem segíthet senkinek se senki!
Ha ez a jég!

Ha ez a tél elfújja a lángot,
Megeszi a sötét a világot,
Egymás felé félve botorkálunk,
Nem tudjuk már, kihez ért a vállunk.
Ha ez a tél.

Ha ez a toll beesik a hóba,
Torkára fagy azonnal a nóta.
Olvadáskor ott fekszik majd némán,
Tán egy szóért felnéz mégis énrám ...
Ha ez a toll ...

Ha ez a szó itt marad a szélben,
Ha melege átbújik a jégen,
Ha a telet kikacagja végre,
Ha a lángot ráteszi az égre,
Ha ez a szó...

Move on!

Sűrű bogáncsra hajtom térdemet.
Megint rossz voltam, vesztes a csatában...
A jó oldalra szemlesütve álltam...

Lábaim alatt délceg gyökerek.
S most integetnek kisdud orgonák:
Vigyázz! Tavasz van! Menni kell tovább!